

Sygn. akt III CSK 191/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku A. P.
przy uczestnictwie D. P. i G. S.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika D. P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 14 października 2014 r., sygn. akt II Ca 47/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
pozostawiając sądom powszechnym rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania kasacyjnego w orzeczeniu kończącym
postępowanie co do istoty sprawy.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 października 2014 r. – w sprawie o podział majątku wspólnego – Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 8 lipca 2013 r. w sprawie o podział majątku wspólnego.

Uczestnik D. P. wniósł skargę kasacyjną, wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, polegającą na uznaniu, że nieruchomość stanowiąca majątek wspólny została nabyta do majątku odrębnego wnioskodawczyni.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy, powołując się na judykaturę Sądu Najwyższego oraz okoliczności sprawy, trafnie ustalił, że sporna nieruchomość nie stanowi majątku wspólnego (por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 1991 r., III CZP 76/90, OSNCP 1991 nr 10-12, poz. 117, wyrok z dnia 9 stycznia 2001 r., II CKN 1194/00, nie publ., postanowienie z dnia 30 stycznia 2009 r., II CSK 450/08, nie publ.).

Skarga kasacyjna zmierza do podważenia tych ustaleń oraz poprzedzającej je oceny dowodów, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), pozostawiając Sądom powszechnym orzeczenie o kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym, gdyż postanowienie wstępne (art. 318 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.) oraz postanowienie Sądu Najwyższego odmawiające przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania od takiego orzeczenia nie mogą zawierać rozstrzygnięcia o kosztach; powinno ono zapaść dopiero w orzeczeniu kończącym postępowanie co do istoty sprawy (por. np. orzeczenie Sądu najwyższego z dnia 29 stycznia 1937 r., III C 2047/36, Zb.Urz. 1938, poz. 41).